

«Книга – моя подруга»

Про це мені розповіла Марфа Калістратівна Лапіна, з якою випадково познайомилася у філіалі міської бібліотеки, що працює на базі СМСЧ–5. Була зворушена нашим спілкуванням з цією статною та різносторонньою обізнаною жінкою! Погодьтеся, не кожному щастить на 91-му році життя запоєм читати книги та ще й без окулярів, напам'ять декламувати Шевченка, Симонова, Єсеніна! Завідувачка філіалом загальноміського бібліотечно-інформаційного центру привітна Любов Тукмачова розповідає, що Марфа Калістратівна вже багато років є активним читачем бібліотеки, з нею надзвичайно цікаво спілкуватися...

Шлях до книги

Марфа Калістратівна прожила довге і складне життя. Вона була свідком багатьох подій, що відбувалися в ХХ столітті в Україні. Народилася ця жінка 28 серпня 1925 року в селі на Черкащині. Сім'я була велика – аж дев'ять осіб: батько, мати і семеро дітей. Читати навчилася рано. Згадує, як у четвертому класі її нагородили похвальною грамотою та подарували книгу Чарльза Діккенса «Давид Коперфільд». З цього часу книга стала її найкращою подругою і вона на все життя полюбила цього літературного героя, який був готовий подолати будь-які перешкоди й заради любові зробити найвідчайдушніші та найсміливіші вчинки. Хоча часу на читання катастрофічно не вистачало, адже вона була старшою серед дітей і багато хатньої роботи лежало на її плечах. Семирічку Марфа закінчила на Донбасі. У 30-ті роки сотні тисяч людей освоювали нові професії, вчорашні селяни ставали городянами. Так і батько, забравши сім'ю, повів її на шахти, де працював майстром.

А потім війна... Дитинство Марфи, як і багатьох її ровесників, було опалене нею. У 1941 році брат отримав повістку на фронт, а всю сім'ю евакуювали в Сталінградську область. Мама не дочекалась Перемоги. У 1944 році вона захворіла й померла. Менших дітей забрала в дитячий будинок, а вона із сестрою залишилася на шахті.

Сестра пішла навчатися до ФЗО (школа фабрично-заводського навчання в СРСР), Марфа ж працювала на будівництві. Бог посилав їй випробування, які вона могла витримати, вони загартували її, зробили сильнішою. Марфа Калістратівна поринула у власні спогади та думки:

– За путівкою комсомолу в 1946 році мене направили в західну Україну, в місто Коломия Івано-Франківської області. Там і любов свою зустріла, львів'янина Володимира. Він навчався на курсах, освоював професію помічника машиніста. Забрав мене у свою велику родину. Виділили нам кімнатку 12 кв. метрів, так і розпочалося наше сімейне життя. Було нелегко, тому з книг черпала знання, вчилася життєвій мудрості і читала, читала, читала. І діток своїх привчала до книги. Я завжди намагалася бути їм прикладом. Вони бачили, як я ставлюсь до своєї праці, навчання, рідних, взагалі до людей. Діти підросли, починали самостійне життя й по черзі залишали рідне гніздо, всі троє закінчили інститути. У кожного з них є своя родина і своя життєва історія. У Львові працювала на заводі кінескопів. Тут я розпростерла крила, змогла самореалізуватися, здобула і середню освіту, закінчила технікум радіоелектроніки. Працювала в три зміни, була майстром. Мала авторитет і вела за собою людей. Завжди на своїй плечі звалювала багато громадської роботи – була і членом редколегії, і



дружинником. Дома в мене була хороша бібліотека. Як зарплату отримую, так хоч одну книгу і куплю. Обідаю, а книга поряд. Правда, коли була майстром, багато читала технічної літератури. Технічні знання народжували масу ідей для корисних раціональних пропозицій, які я ініціювала зі своїми колегами на заводі.

До бібліотеки заходили читачі й, не порушуючи тиші, з повагою слухали розповідь Марфи Калістратівни:

– Я приїхала до Славутича зі Львова в 1996 році до дочки Лілії та зятя Олександра. У Львові прожила 45 років. Чоловік помер, перед тим 10 років хворів. Виростили з ним двох синів і доньку, маю п'ять онуків

та два правнуки. Втіха для мене – прочитати хорошу книгу, люблю історичні та фантастичні романи. Часто вони нагадують про страшні сторінки історії та вчать ніколи, за жодних обставин не здаватися!

Я поцікавилася у Марфи Калістратівни, чи має вона рецепт для молоді, як зберегти довше свою молодечу енергію й запал, і як їй вдається у свої роки так гарно виглядати:

– Особливих секретів не маю. Щоправда, скажу, що ввійшло в мою звичку: щоранку годину роблю зарядку, тоді я краще себе почувую. Важливо молодечу енергію скеровувати у правильне русло, бо часто-густо буває, що молоді люди сплячуть найцінніший час свого

життя на зовсім непотрібні справи, весь час прагнуть до задоволення і розваг. Не можна бути заздрисним і злим, конче потрібно допомагати рідним, близьким і просто тим, хто потребує підтримки в скрутну хвилину.

Марфа Калістратівна наголошує: кожна людина повинна прожити життя так, щоб їй не було соромно за прожиті роки. Слухаючи цю мудру, самовіддану жінку, починаєш вірити, що такі жінки є берегинями нашої України. Їх життєвий приклад переконує, що іноді вчасно прочитана книга може навіть змінити долю...

Анастасія ЛЮБИВА